

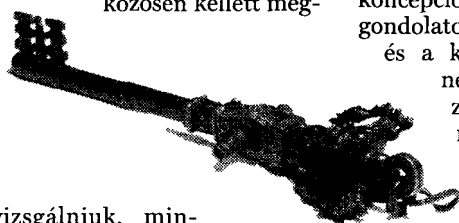
Kulcsátadás fehér kesztyűben

Miniszter úr, akkor itt az asztal fölött – mondja szelíden *Török László* professzor *Bozóki Andrásnak*. Aztán mintha hímes tojást fogna, óvatosan fölemeli az asztalt borító hófehér terítőről a csaknem félméteres kulcsot, hogy ünnepélyesen, valamint szimbolikusan átnyújtsa a kulturális tárca vezetőjének. Fehér kesztyűt visel a professzor, ugyanolyan van a miniszteren is. Szinte tapintható mindkettejük megkönnyebbülése, amikor a kulcs a miniszteri kézről sűrű vakuvillogás közepette visszakerül a professzoréba, majd puhán landol a terítőn. Elvégre nem akármilyen műtárgyról van szó: ezeröttszáz évvel ezelőtt készítette egy egyiptomi kolostor apátja, aki még elődei nevét is ráíratta.

Ünnepélyes műtárgy-kicsomagolásra gyűltünk össze kedd délben a Szépművészeti Múzeumban. A március 18-án nyíló kopt művészeti kiállítás darabjait láthatta a sajtó. Igaz, a legnevesebb egyiptomi közgyűjteményekből érkezett tárgyakat már előző éjjel kicsomagolták. Nem is tehettek másként, hiszen a műveket kísérő egyiptomi szakembereknek és a magyar muzeológusoknak közösen kellett meg-

sorban ott feküdtek a hófehér lepel alatt.

A négy tárgy a tárlat alapkoncepcióját illusztrálta: azt a gondolatot, hogy az antikvitást és a középkori művészetet nem valamiféle éles cezúra választja el egymástól, hanem a különböző kultúrák folyamatosan hatottak egymásra, egymásból építkeztek – Egyiptomban is. **Török professzor sorban megmutatta, hogyan épült be az egyiptomi formanyelvbe a görög, a római**

vizsgálniuk, minden épen, sérülés nélkül landolt-e a Hősök terén. Éjfél-tájt végeztek a munkával, délre az ünnepélyes kicsomagolásra kiszemelt darabok már szép

FOTÓ SZABÓ BARNABÁS

Ünnepélyes műtárgy-kicsomagolás a Szépművészetiben – Baán László, Bozóki András és Török László

és a bizánci hatás, hogyan borult rá mindegyik a keresztény szellem – kiderül tehát, hogy mi is az a kopt művészet.

Az egyiptomi múzeumokból, javarészt az ottani raktárakból érkezett mintegy százharminc, valamint a Szépművészeti és az Iparművészeti Múzeum gyűjteményéből való körülbelül hetven tárgy azt a korszakot tárja a látogatók elé, amelyről a tankönyvekben is kevés szó esik. A fáraók kora után vagyunk, olyan időszakban, amelynek valós viszonyairól tulajdonképpen mindmáig vita folyik a szakemberek

között. Az eleje még ókor, a vége már középkor – de a tárgyak azt mutatják, a fejlődés szerves volt.

Kőből faragott domborműves sírsztélék, épületdísz fafaragványok, finoman kidolgozott textilek és csontmunkák, agyagedények és faragott oszlopfejek lesznek majd láthatók a kiállításon. A múzeum Dór csarnokában persze tegnap még csak a különleges hangulatú posztamensek voltak láthatók, meg *Jerger Krisztina* rendező és fehér köpenyes munkatársai, akik ugarrásra készen várták, hogy neki láthassanak a munkának.

Baán László, a múzeum főigazgatója azt reméli, ötven-százezer látogatót vonzhat majd a két hónapon át megtekinthető tárlat. A befektetés mindenesetre nem mindennapos: a kiállítás egymillió dolláros – mintegy 200 millió forint – költségéből százezer dollár a tárgyak kölcsönzési díja, 42 ezret biztosításra kellett kifizetni, mivel az egyiptomi fél nem fogadta el a szokásos kormánygaranciát. A teljes összeg ötöde viszont a tárgyakkal utazó szakemberek költségeit fedezi.

N. KÓSA JUDIT